

Soós Amália
RAPSZÓDOSZ-ŐSZ

Kopár törzsekbe menekülő élet
a nap erőtlen pillantásán át,
mint aki épp visszavonni készül
mindazt, mi eddig hordozta nyomát,

a kert végében hadonászó csókák,
a szellő-marta pókhálós zugok,
a fák hegyére költözött valóság,
s bennem te: nyelven túli, eleven titok...

Ne hajtson többé fájdalom, se vágy,
tudás, kíváncsiság, se láz, se vér,
csak üljek itt, mint kinek nincs hazája,
de mindenhol otthon van, mint a szél.

NULLAPONT

A kertben még csorog a napsütés,
a dombtetőn a birkák fehér kövek,
a kerítések a lét feszülő határai.
Idegen ez a pedáns nyugalom,

ha most kezemhez érnél,
súlytalanná válna, mint a tűz,
képlékeny mozgássá, légiessé,
melynek formáját
csak a cél tudja kijelölni,
játékká, aminek ellenállni
nem szabad.

MOIRÁK KÓRUSA

Bolond szív, vajon még mit akarhatsz?
Mért loholsz, izzol, lázadsz, keresel?
Az egyedüllét öblös árnya alatt
bárhogyan vergődj, úgyis elesel.

Bolond szív, mint részeges primás,
rázendítesz minden érintésre,
az álmodott barokk, ábrándos varázs
csak selyemburkolat az éles késre.

Még hazahozod két reszkető lábam,
mihelyt a koncertteremből kivonul,
aztán egyre gyakrabban meg-megállva
kómás dermedtségbe visszahullsz.

Te bolond szív, e lázas őszi báj
a szélhűdésre meddig feleselhet?
Magányod, mint parttalan dagály,
ha nem bírod, hát tedd le ezt a terhet!

FOREVER

Csak amíg átfolyok
a télből a nyárba,
amíg átöltözöm
a pillanatruhámba,

levetközve a vastag, szőtt időt,
csipkés örökkévalóságra váltva
a múltamat, akár a szép jövőt,
mint szélbe öltöztetett vállfa –

csak addig, csak addig szeress,
vagy tégy úgy, mintha éppen,
egy napig csak, hisz gyorsan megy ez...

Csak amíg eljönnek értem.

TÉLIDILL

Befőttesüvegbe zárt gyümölcslevek,
elmúlt nyarak emlékezete
sötét kamráink polcain.
Dunsztolással konzervált meleg.
Havat darál a szél erkélyemen.
Ennyi a tél. Novokain.

Elképzelem, hogy lefekszünk a hóba,
de mert szemkontaktus nem jöhet szóba,
az angyaloknak nem nő szárnya itt.
A puha hóban könnyedség helyett
nyomott testek hagynak hűlt helyet.
Fehér magány számlálja perceit.

Veled csak gondolatban telik.
A képzeletre hólavina leselkedik.
Égő kanóc könnyei hullanak,
közben a világ befeketedik.
Bölcsődalt mondhatnál reggelig,
vagy megehetnéd a lekvárokat.